

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญก้าวหน้าของประเทศขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชากรเป็นสำคัญ เพราะ การศึกษาเป็นสิ่งที่ช่วยให้พลเมืองของชาติเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ รู้จักคิดและสร้างสรรค์ให้ เจริญก้าวหน้า ถ้าพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศได้รับการศึกษาดี ย่อมเป็นกำลังสำคัญที่จะทำให้ ประเทศชาติเจริญรุดหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นความต้องการทางการศึกษาค้นคว้า ไม่ว่าจะ เป็นความต้องการส่วนบุคคล หรือความต้องการเป็นส่วนรวมของชาติ ก็ถูกกำหนดให้เป็นความ สำคัญอันกับพันของแผนพัฒนาประเทศ การศึกษาไม่เพียงแต่จะเป็นส่วนประกอบพื้นฐานสำคัญ สำหรับการสร้างและบำรุงบุคลากร ซึ่งเป็นทรัพยากรสำคัญของประเทศ แต่การศึกษายังเป็นตัว การอันสำคัญที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในสังคม และยังผลให้เกิดความก้าวหน้า เนื่องจาก การศึกษาเป็นส่วนช่วยเสริมสร้างกำลังคนในด้านการคิด ทักษะ และทัศนคติ ให้มนุษย์รู้จักพัฒนา ตนเอง พัฒนาสังคม ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่สัมพันธ์กับตนเองให้เจริญก้าวหน้าไปในแนวทางที่ พึงประสงค์

การจัดการศึกษาของประเทศหรือสังคมใด จะดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพย่อมต้อง อาศัยหลักสูตรเป็นพื้นฐาน หลักสูตรจึงถือเป็นหัวใจของการศึกษา ดังที่ เอกวิทย์ ณ ถลาง (2523: 1) ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า "การจัดการศึกษาจะไม่บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ หากไม่มี หลักสูตร เป็นแนวทางในการจัดการศึกษา หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนมรรควิธีที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จ" ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ สุมิทร ภูมานุกร (2519: 10) ที่ว่า "คุณภาพของการศึกษาค้น คว้าขึ้นอยู่กับคุณภาพของหลักสูตร และหลักสูตรที่มีคุณภาพก็ควร เป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาผู้เรียน มี ความรู้ความสามารถและทัศนคติที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อตนเองและสังคม"

เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป หลักสูตรจึงควร เปลี่ยนตามไปด้วยเพื่อให้สอดคล้องกับความ ก้าวหน้าของสังคม เศรษฐกิจ การเมือง รวมทั้งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ปัจจุบัน รัฐบาลได้ตระหนักถึงปัญหาการว่างงานของประชากรและพยายามพิจารณาหาทางแก้ไขด้วยวิธีการ ต่าง ๆ วิธีการหนึ่งที่จะแก้ปัญหาก็คงกล่าว คือ จำเป็นต้องปรับปรุงระบบการศึกษาใหม่ เพื่อให้เด็ก

ได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้ ทั้งทางก้านวิชาการและวิชาชีพอย่างจริงจัง (สวัสดี สุวรรณอักษร 2526: 6)

ดังนั้น ในการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรจากหลักสูตรเก่า คือ หลักสูตรประถมศึกษา และมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 มาเป็นหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 นั้น จึงได้ดำเนินการผสมผสานวิชาการงาน และอาชีพ และอาชีวศึกษาไว้ในทุกระดับการศึกษา คือ ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอาชีวศึกษา (สวัสดี สุวรรณอักษร 2526: 7 - 8)

ลักษณะการจัดการศึกษาเช่นนี้เรียกว่า "การศึกษาเพื่ออาชีพ"

คือ จัดหลักสูตรแผนการเรียนผสมผสานกลมกลืนกันระหว่างวิชาสามัญและวิชาอาชีพ ให้ใกล้ชิดส่วนกันในแต่ละระดับการศึกษา โดยเริ่มตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย เข้มข้นขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งเมื่อจบไปแล้วออกไปประกอบอาชีพได้ (สุวัฒน์ เงินดำ 2528: 11)

ธรรมศักดิ์ มีอิสระ (2528: 22) กล่าวว่า "หลักสูตรใหม่นี้เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการจัดการศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม ด้วยการมุ่งพัฒนาชีวิตบุคคลให้รู้จักพึ่งตนเอง (Self-reliance) เป็นการนำเด็กเข้าสู่โลกของการทำงาน เพื่อเด็กจะนำความรู้ ทักษะไปใช้ปฏิบัติและประกอบอาชีพได้จริง"

การจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ถือว่าเป็นการจัดการศึกษาระดับหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นทวีตซ์สภาวะทางเศรษฐกิจและสังคม ดังที่ วิจิตร ศรีสะอ้าน (2514: 7) กล่าวว่า "การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาจัดว่าเป็นชั้นหนึ่งที่จะผลิตเด็กให้เป็นกำลังและเป็นพลเมืองที่ของชาติต่อไป เกิดในวัยนี้สามารถประกอบอาชีพได้ในบางกรณี"

ข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของ พันธ์ หันนาคินทร์ (2521: 67) ที่กล่าวถึงความสำคัญของเด็กในระดับมัธยมศึกษาไว้ว่า "นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาอยู่ในภาวะที่เขาสู่ความเป็นหนุ่มเป็นสาว มีกำลังแข็งแรง มีความเจริญทางด้านสมองเกือบถึงขีดสุด และพร้อมที่จะเป็นกำลังสำคัญของชาติในระยะอีกไม่นานนัก"

ปัจจุบันรัฐได้มุ่งที่จะจัดการศึกษาก่อนอาชีพให้แก่นักเรียนในวัยนี้อย่างจริงจัง จะเห็น

ได้จากแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520: 6) ไกรษุ
ไว้ในเรื่องของอาชีวศึกษาว่า

การศึกษาวชิชาชีพในระดับมัธยมศึกษา มุ่งฝึกให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ มีความรู้ความ
ชำนาญ ที่สามารถนำไปปฏิบัติและประกอบอาชีพได้จริงอย่างหนึ่ง หรือเพื่อให้รู้แนวทาง
ที่จะศึกษาเพิ่มเติมตามความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคลอย่างหนึ่ง การจัดสถาน
ศึกษาอาจจัดรวมอยู่กับโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยทั่วไป หรือจัดเป็นเอกเทศโดยเน้นการ
ฝึกทักษะในระดับกึ่งฝีมือและระดับฝีมือ

เพื่อสนองนโยบายดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดการศึกษาก่อนอาชีวศึกษาในระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลายออกเป็น 2 รูปแบบ คือ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524
ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา ซึ่งมีอยู่ 5 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม
สาขาวิชาเกษตรกรรม สาขาวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาคหกรรม และสาขาวิชาศิลปหัตถกรรม
และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 แผนการเรียนวิชาชีพ ใช้ในโรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ซึ่งก็ใช้หลักสูตรเดียวกันทั้ง 5 สาขา และมีสาขาวิชาศิลปกรรม
เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งสาขา

สาขาวิชาเกษตรกรรม เป็นสาขาหนึ่งที่ควรให้ความสนใจเพราะมีความสำคัญต่อการ
พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ประมาณ 70 กว่าเปอร์เซ็นต์ ทำงาน
เกษตร (วิเวก ปางพุทธิพงศ์ 2528: 5) ทั้งนี้ การเกษตรจึงมีบทบาทสำคัญทั้งในค่านเศรษฐกิจ
และทำให้คนมีงานทำ (สายชล เกตุษา 2528: 9) การพัฒนาการเกษตรให้ได้ผลก็มีประสิทธิ
ภาพ ย่อมมีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจด้วย ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 (กระทรวง
ศึกษาธิการ, กองแผนงาน 2520: 6) ยังให้ความสำคัญต่อการเกษตรไว้ว่า

ข้อ 20 รัฐพึงสนับสนุนการอาชีวศึกษาอย่างกว้างขวางให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจ
และสังคม ทั้งในรูปแบบที่จัดให้สมทบส่วนเข้าไว้ในการศึกษาทุกระดับ และที่จัดเป็นเอก-
เทศตามความจำเป็น ทั้งนี้โดยมุ่งเน้นความรู้ความสามารถด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม
ที่สนับสนุนการ เกษตร เป็นสำคัญ

ในบรรดาวิชาการทั้งหลาย วิชาวิทยาศาสตร์ เป็นวิชาหนึ่งที่นักการศึกษาเห็นว่ามีความ
สำคัญ และเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนวิชาชีพ ตลอดจนเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคม
ปัจจุบัน ทั้งนี้ อาเธอร์ จี ฮอฟฟ์ (Arthur G. Hoff 1950 : 10) กล่าวว่า

บุคคลใดจะเข้าใจอีก ปัจจุบัน และอนาคตไถ่นั้น จะท้องเข้าใจสิ่งแวดล้อมโดยมี วิทยาศาสตร์ เป็นรากฐานในการเรียนรู้ เพื่อที่ร้ะนำเอาความรู้และวิธีการทาง วิทยาศาสตร์มาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ถูกหลักเกณฑ์ เพราะทุกวันนี้ไม่ ว่าจะไปทำอะไรก็ตามของอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์อยู่ตลอดเวลา

วิชาวิทยาศาสตร์จึงจำเป็นสำหรับนักเรียน ไม่ว่าจะเรียนสายสามัญหรือสายอาชีพก็ตาม และนักเรียนสายอาชีพนั้น ผู้ที่ไม่เรียนท้อในชั้นสูงท้อไปก็ท้องนำความรู้ความสามารถท้อจกรณท้อกะ และวิธีการท้อาง ๆ ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง จากความสำคัญท้องกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงอนุมัติให้สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพัฒนาหลักสูตร วิทยาศาสตร์ เกษกร ที่ใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาวิชาชีพ ระกักับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในสาขา เกษกรกรรม สำหรับสถานศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษา สำนักงานการศึกษาเอกชน วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เปิดสอนวิชาชีพ เกษกรกรรมในระกักับมัธยม ศึกษาท้อนปลาย (ข่าวสาร สสวท. 2522: 1)

ท้องนั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาท้อนปลายสายสามัญที่เลือกเรียน แผนการเรียนวิชา อาชีพ เกษกร ท้องเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษกรของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 เป็นวิชาบังคับประเภทวิชาสามัญ (กระทรวงศึกษาธิการ 2523: 13, 69)

แต่เนื่องจากรวมสามัญศึกษา มีแนวท้อการจัท้อหลักสูตรมัธยมศึกษาท้อนปลาย แผนการเรียนวิชาอาชีพ พุทธศักราช 2524 ท้อางจากกรมอาชีวศึกษา กล่าวคือ กรมสามัญศึกษาจะเน้นฝึก นักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจท้อางด้านอาชีพ เป็นลักษณะการฝึกท้อทัก ซึ่งเมื่อจบไปหาประสบการณ์ ช้ระยะเวลาหนึ่งแล้ว สามารถพัฒนาท้อกะและพฤติกรรมของตัวเองจนประสบความสำเร็จในงาน ใท้ออย่างรวกเร็ว แต่กรมอาชีวศึกษาเน้นการฝึกท้อทักให้นักเรียนมีความรู้ความชำนาญพิเศษเฉพาะอย่าง มีการฝึกท้อทักที่เข้มข้นท้อว่า (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2523: 6)

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ เกษกรว่า มีความสอท้อคลอ้ง เหมาะสมและเอื้ออำนวยท้อการ เรียนวิชาอาชีพในสถานศึกษาแต่ละประเภทเพียใด โดยมุ่งศึกษา เปรียบเทียบความท้อเห็นของนักเรียนระกักับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กับ นักเรียนมัธยมศึกษาท้อนปลาย แผนการเรียนวิชาอาชีพ สังกัดกรมสามัญศึกษา เกี่ยวท้อกับการเรียน การสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษกร โดยท้อการวิจัยในเขตการศึกษา 6 เพราะมีแหล่งวิทยากรที่ เหมาะสมสอท้อคลอ้งกับการ เรียนวิชาชีพ เกษกรกรรม ไท้อแก่ ศูนย์เกษกรภาคกลาง เขื่อนเจ้าพระยา

จังหวัดชัยนาท ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอน วิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรให้เหมาะสมกับนักเรียนในสถานศึกษาแต่ละประเภทต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนวิชาอาชีพ เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ในด้านเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล กิจกรรมเสริมหลักสูตรและการนำเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ไปใช้เป็นพื้นฐานการเรียนวิชาชีพ เกษตรกรรม

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแผนการเรียนวิชาอาชีพ เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ในด้านเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผล และการประเมินผล กิจกรรมเสริมหลักสูตร และการนำเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ไปใช้เป็นพื้นฐานการเรียนวิชาชีพ เกษตรกรรม

สมมติฐานของการวิจัย

ทฤษฎีที่วิชาวิทยาศาสตร์ เป็นวิชาวิทยาศาสตร์ประยุกต์ที่จัดทำขึ้นเพื่อให้สอดคล้องสัมพันธ์กับการเรียนในหมวดวิชาแกนวิชาชีพเกษตรกรรม แต่เมื่อกรมสามัญศึกษามีแนวคิดที่จะจัดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายแผนการเรียนวิชาอาชีพ พุทธศักราช 2524 ต่างจากกรมอาชีวศึกษา คือ กรมสามัญศึกษาจะเน้นฝึกนักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจด้านอาชีพเพียงพอแก่การดำเนินชีวิต ก็จะมีทักษะขั้นต้นที่จบแล้วมองเห็นช่องทางที่จะหางานดำรงชีวิตได้เป็นสุข ผู้รู้ทางที่จะเอาตัวรอดที่จะหางานเป็นกำลังของบ้านเมืองได้ (เอกวิทย์ ๗ ถลา 2527: 39) ส่วนกรมอาชีวศึกษา เน้นฝึกนักเรียนให้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะอย่าง มีการฝึกทักษะที่เข้มข้นกว่า ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรในทั้งสองสถาบันน่าจะแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแผนการเรียนวิชาอาชีพแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้

1. ขอบเขตของเนื้อเรื่องมุ่งศึกษาความนึกเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ในก้านเนื้อหา การจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผล กิจกรรมเสริมหลักสูตร การนำเนื้อหาไปใช้เป็นพื้นฐานการเรียนวิชาชีพ

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2528 จากวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิชาอาชีพประเภทวิชาเกษตรกรรม จากโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ ถือว่าตรงตามสภาพการรับรู้และความรู้สึกที่แท้จริงของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนโดยไม่มีอคติใด ๆ และเชื่อถือได้

2. วัน เวลา ที่แตกต่างกันในการตอบแบบสอบถาม ถือว่าไม่มีผลที่จะทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความนึกเห็น หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดหรือการลงความเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งไม่อาจบอกได้ว่าถูกหรือผิด ในที่นี้หมายถึงความนึกหรือความรู้สึกที่ได้จากการแสดงออกมาในรูปของการตอบแบบสอบถาม

นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ หมายถึง ผู้ที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรตามหลักสูตรของ สสวท.มาแล้ว และกำลังเรียนอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2528 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 6

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง ผู้ที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ตามหลักสูตรของ สสวท.มาแล้ว และกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิชาอาชีพ

ประเภทวิชาเกษตรกรรม ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6

หลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร หมายถึงหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรที่สแตมตัน ส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) ใ้จัดทำขึ้นตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ที่เป็นวิชาบังคับสัมพันธ ซึ่งกำหนดให้เรียนในโรงเรียนและวิทยาลัยที่ สังกัดกรมอาชีวศึกษา แต่เป็นวิชาบังคับสามัญ สำหรับนักเรียนหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ที่เลือกเรียนแผนการเรียนวิชาอาชีพ ประเภทวิชาเกษตรกรรม ในโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ประกอบด้วยรายวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร 1 (สว 101) วิทยาศาสตร์ เกษตร 2 (สว 102) วิทยาศาสตร์ เกษตร 3 (สว 103) วิทยาศาสตร์ เกษตร 4 (สว 104)

การเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร หมายถึงการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตร ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนวิชา อาชีพ ในด้านเนื้อหาที่เรียน การจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและการ ประเมินผล กิจกรรมเสริมหลักสูตร การนำเนื้อหาวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรไปใช้เป็นพื้นฐานการเรียน วิชาอื่นประเภทกรรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ เกษตรให้เหมาะสมกับ นักเรียนแต่ละระดับต่อไป
3. เป็นแนวทางในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรวิทยาศาสตร์สาขาอื่น ๆ ต่อไป.